

[Christophersen]

rende tendenser slår igennem her i 1970'erne. Der er også vesteuropæiske lande – endda medlemmer af EF – hvis statschefer bruger det udtryk, at nu skal vi vænne os til den organiserede frihandel. Alle og enhver ved jo, hvad det udtryk betyder; det betyder alt andet end frihandel.

Det er klart, at Danmarks holdning til disse ting i høj grad må være dikteret af, at vi er et lille land med store økonomiske problemer, med en enorm afhængighed af den internationale udvikling. Nu ved vi jo, at der skal være topmøde her i København, og jeg udtrykker håbet om, at det bliver et topmøde, hvor der foregår noget, og ikke bare et formelt arrangement. Her mener jeg, det må være vigtigt, at vi understreger vores interesse i et stærkere valutarisk samarbejde, gerne med flere deltagere end nu, vores interesse i frihandel, i afvikling af beskyttelses- og subsidieordninger og vores interesse i et voksende økonomisk samarbejde inden for EFs rammer.

Det er klart, at vi har vores egne forudsætninger, som skal bringes på plads. De problemer, vi står med, fremgår meget klart af finanslovsforslaget, som det nu foreligger.

Vi har en meget stor ledighed. 15.000 mere skønnes det nu at blive, end da finanslovsforslaget blev fremsat. Vi har et betalingsbalanceunderskud, som man nu siger bliver på 7 mia kr. mod knap 10 mia kr. sidste år. Jeg håber også, det kun bliver 7 mia kr., men man skal jo være opmærksom på et par forhold, som kan øve indflydelse på det.

For det første har underskuddet i de to første måneder af i år ikke været meget mindre end sidste år. Mig bekendt vil underskuddet for januar og februar vise sig at ligge et sted mellem 2 mia kr. og 2½ mia kr., og så kan man jo rejse spørgsmålet: kan vi så nøjes med at ligge på de 7 mia kr. på årsbasis? Dertil kommer, at de 7 mia kr. først og fremmest dukker frem baseret på forhåbninger om, at den gode høst sidste år får en stærk indflydelse. Nu har vi jo ingen indflydelse på de klimatiske forhold, så vi har ingen sikkerhed for, at det gentager sig også i det år, vi nu er inde i. Men uanset om det bliver 7 mia kr. eller det bliver et andet tal, så tror jeg, vi alle kan være enige om, at det er et alt for højt tal.

Vi ser også, hvordan det påvirker finanslovsforslaget. Det er efterhånden meget, meget

betydelige dele af udgiftssiden, der belastes, dels af de økonomiske problemer, dels af mere eller mindre vellykkede forsøg på at bekæmpe dem. Der er meget store beløb til understøttelse, en halv snes milliarder kroner, meget store beløb til rentebyrder på de inden- og udenlandske statslån, der er optaget både af valutariske og pengepolitiske grunde. En voksende mængde skjulte eller halvsjulte subsidier til erhvervslivet, støtte til forskellige beskæftigelsesforanstaltninger af mere eller mindre midlertidig art. Vi har fået den tradition her i landet, at vi en gang om året vedtager en stor 3-årig beskæftigelsesplan, og i kraft af det har der jo aflejret sig mange udgifter, som ingen i dette folketing eller kun nogle meget få grupper ville have accepteret bare for 4 eller 5 år siden. Endelig har vi det store beløb, der indbetales til ATP-fonden; alt sammen ting, som fører os frem til dette ekstremt store underskud eller finansieringsbehov, eller hvad man nu vil kalde det.

Men vi ser også virkningen på en anden måde. Vi ser, hvordan man på afgiftssiden er ved at komme i samme situation, som vi var med indkomstskatten for få år siden. Nu er der punktafgifter, som efterhånden ikke kan bære mere. Vi vedtog i går et ændringsforslag, der gik ud på, at man skulle bruge 1 mill. kr. til at styrke arbejdet med bekæmpelsen af alkoholisme. Formentlig har det haft en meget større og meget mere positiv indvirkning på hele løsningen af det problem, at vi i august-september 1977 vedtog at forhøje spiritusafgifterne, for nu viser det sig jo, at der sker en klar nedgang i afsætningen af disse drikkevarer. Det er et meget godt eksempel på, hvordan visse af vores punktafgifter er ved at nå et sådant niveau, at omsætningen ikke længere kan leve op til det.

Hvad gør vi så ved alle disse problemer? Jeg vil gerne sige, at efter vores opfattelse har vi ikke brug for flere subsidier. Tværtimod, vi må have dem afviklet. Vi har heller ikke brug for flere indbetalinger i en ATP-fond; vi mener, at den ordning skal ophøre. Derimod må man skabe forståelse for, at urealistiske løn- og indkomststigninger kun fører til øget ledighed og til skatte- og afgiftsforhøjelser. Det må fore frem til, at vi i stedet for skal skabe forståelse for, at skatte- og socialpolitikken kan bruges på en helt anden måde end hidtil. Det tror jeg bliver aktuelt om få måneder.